

NORA
ROBERTS

SKLENĚNÝ OSTROV

Copyright © 2016 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2022

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ISLAND OF GLASS

vydaného v roce 2016 nakladatelstvím

BERKLEY, an imprint of Penguin Random House LLC

375 Hudson Street, New York, New York 10014

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2022

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-717-6

Mým vnoučatům.

To ona představují kouzla a budoucnost.

On žije vzbuzen!

Mrtva Smrt, ne on!

– Percy Bysshe Shelley

(překlad Jaroslav Vrchlický)

Všichni za jednoho, jeden za všechny.

– Alexandre Dumas

Prolog

Setkaly se na vysokém kopci, který se tyčil nad světem, pod oblohou posetou nádhernými hvězdami a s bílým, dorůstajícím měsícem.

Bohyně pohlédly za hrad, který zářil na vlastním velkém kopci, k tmavé mořské hladině.

„Dvě hvězdy jsou nalezeny a v bezpečí.“ Luna radostně a s díky zvedla obličej k nebi. „Osud si tu šestici zvolil dobře. Srdce strážců jsou silná a čistá.“

„Jejich zkouška ještě neskončila,“ připomněla jí Celene. „A proti tomu, čemu budou brzy čelit, budou potřebovat víc než čistá srdce.“

„Budou bojovat. Cožpak už nedokázali, že jsou i bojovníci, sestro?“ zeptala se Arianrhod. „Nasazovali životy. Krváceli.“

„A budou je nasazovat znovu. Vidím budoucí bitvy a krveprolití. Nerezza a zlo, jež stvořila, chtějí víc než hvězdy a víc než krev strážců. Chtějí ničit.“

„Tak tomu bylo vždycky,“ zašeptala Luna. „Ve svém nitru byla vždycky taková.“

„Oslabili ji.“ Arianrhod položila dlaň na šperky vykládaný jílec meče u svého boku. „Téměř ji zahubili. Bez člověka, kterého proměnila, by nepřežila.“

„Nemyslely jsme si to,“ připomněla Celene svým sestrám, „v tu noc, kdy povstala královna, v noc, kdy jsme stvořily ty hvězdy?“

Celene zvedla ruce a pod bohyněmi, na břehu rozlehlého moře, se objevil mihotavý obraz minulosti.

„Byla to noc radosti,“ pokračovala, „naděje a oslav. A my tři jsme stvořily tři hvězdy. Jednu jako symbol moudrosti, ukutou v ohni.“

„Druhou jako symbol soucitu,“ dodala Luna, „proměnlivou jako voda.“

„A třetí jako symbol síly,“ dokončila Arianrhod, „chladnou jako led.“

„Naše síla a naše naděje byly darem pro novou královnu. Darem, po kterém toužila Nerezza.“

Tehdy na pláži pod bílým měsícem stály tři bílé bohyně proti černé postavě. Vyslaly svoje hvězdy k měsíci a Nerezza za nimi vystřelila černý blesk, kterým je srazila k zemi.

„A tak jsme ji proklely,“ pokračovala Celene, „a uvrhly jsme ji do propasti. Ale nezabily jsme ji – ani jsme nemohly. Tato povinnost, tato úloha, tato válka nebyla určena pro nás.“

„Ochránily jsme hvězdy,“ navázala Luna. „Kvůli Nerezzině kletbě se zřítily, ale my jsme je ochránily. Při pádu skončily na tajných místech a zůstaly ukryté.“

„Do doby, než je objeví strážci, kteří se spojí, aby je našli.“ Arianrhod sevřela jílec pevněji. „Kteří se spojí, aby bojovali proti temnotě. Kteří budou riskovat vše, aby zachránili světy.“

„Jejich čas nadešel,“ souhlasila Celene. „Vyzvedli Ohnivou hvězdu z kamene a Vodní hvězdu z moře. Čeká je ale poslední zkouška. A s ní i Nerezza a její temná armáda.“

„Ať mají jakékoliv schopnosti a dary, ta šestice čelí bohyni.“ Luna si přitiskla dlaň k srdci. „A my můžeme jen přihlížet.“

„Je to jejich osud,“ řekla Celene. „A s jejich osudem je spojen osud všech světů.“

„Nadešel jejich čas.“ Arianrhod se obrátila ke svým sestrám a vzala je za ruce. „A pokud budou silní a moudří, pokud jejich srdce zůstanou čistá, možná nadejde i náš.“

„Vlk vyje na měsíc v úplňku.“ Celene ukázala na kometu, která se po obloukovité dráze mihla po nebi. „Zde letí.“

„A s nimi letí odvaha,“ řekla Arianrhod.

„Podívejte!“ Luna kývla za široké, tmavé moře, kde nakrátko zasvitla záře a opět pohasla. „Jsou v bezpečí.“

„Prozatím.“ Celene mávnutím ruky zrušila mihotavý obraz na pláži. „Teď začíná budoucnost.“

1. kapitola

Nesmrtelný člověk se musí bát jen máločeho. Nesmrtelný, který prožil většinu svého dlouhého života jako voják a bojoval na mnoha bitevních polích, necouvne ani před bojem proti bohu. Voják, byť povahou samotář, chápe, co obnáší povinnost a loajalita vůči spolubojovníkům.

Muž, voják a samotář, který viděl, jak jeho mladšího bratra zahubila černá magie, jež pak obrátila vzhůru nohama život i jemu, a který bojoval proti vyšinuté chamtivosti bohyně, zná rozdíl mezi temnotou a světlem.

Pohyb prostorem, zapříčiněný jiným vojákem, zatímco byli ještě všichni zkrvavení z poslední bitvy, ho neděsil – ale dával by přednost jakémukoliv jinému typu přepravy.

I ve větrném víru, oslnivém světle a za krkolomné rychlosti (no dobrá, ta byla přinejmenším trochu vzrušující) vnímal svoje společníky.

Čaroděje s větší mocí, než Doyle za celý svůj život poznal. Ženu, která byla právě tak tmelem, jenž je držel pohromadě, jako jasnovídkou. Mořskou pannu, odvážnou, okouzlující a citlivou, jež byla zároveň ryzím potěšením pro oko. Poutníka, věrného, statečného a taky skvělého střelce. A ženu – tedy, momentálně vlčici, jelikož ve chvíli, kdy se připravovali odletět z krásného Capri, kde absolvovali několik bitev, vyšel měsíc.

Právě vyla – jinak se to označit nedalo –, v tom zvuku však neslyšel strach, to ne, ale stejné prapůvodní vzrušení, jaké tepalo i v jeho vlastní krvi.

Pokud už člověk musí spolupracovat s jinými, pokud s nimi musí spojit svůj osud, mohl vzhledem k jejich kvalitám dopadnout mnohem hůř.

Pak ucítil Irsko – vlhký vzduch a vůni zeleně – a vzrušení v něm odumřelo. Prohnáný a bezcitný osud ho přinutil k návratu na místo, kde mu zlomili srdce a zničili život.

Sbíral v sobě sílu, aby se tomu postavil a zvládl udělat, co je třeba, když tu spadli na zem jako kameny.

I nesmrtelný vnímá náraz a bolest z dopadu tvrdého natolik, aby mu vyrazil dech a otrásl kostmi.

„Zatracená práce, Sawyere.“

„Pardon.“ Sawyerův sípavý a udýchaný hlas se ozval odněkud zleva. „Těžko se to reguluje. Je někdo zraněný? Anniko?“

„Nejsem zraněná. Ale ty ano,“ odpověděla medovým, melodickým hlasem. „Jsi zraněný. Zesláblý.“

„Není to tak zlé. Teče ti krev.“

Věnovala mu úsměv zářivý jako slunce. „Není to tak zlé.“

„Možná bychom příště měli vyzkoušet padáky.“ Sasha krátce zasténala.

„No tak, pojď ke mně.“

Doyleovi se vrátil zrak a uviděl, jak se Bran přesouvá k Sashe, aby ji objal.

„Jsi zraněná?“

„Ne, to ne.“ Sasha zavrtěla hlavou. „Jenom pár oděrek a boulí. A to přistání mi vyrazilo dech. Měla bych být zvyklá. Riley? Kde je Riley?“

Doyle se otočil a začal se zvedat – a dlaní přejel po srsti. Ozvalo se zavrčení.

„Je tady.“ Podíval se do zlatohnědých očí vlčice. Doktorka Riley Gwinová, známá archeoložka – a vlkodlak. „Ať tě ani nenapadne mě kousnout,“ zahučel. „Je v pohodě. Jak říkala, ve vlčí formě se hojí rychle.“

Vstal a zjistil, že přes tvrdé přistání se Sawyerovi podařilo přepravit všechno. Na studené, vlhké trávě ležely na poměrně uspořádané hromadě kousek od nich tašky s výstrojí, zavazadla, krabice s odbornou literaturou a mapami i jiné vybavení.

A stála tu i jeho motorka, na které mu velice záleželo.

Nepoškozená.

Uspokojeně podal Sawyerovi ruku a vytáhl ho na nohy.

„Nebyl to tak špatný výkon.“

„Jo.“ Sawyer si prohrábl hřivu větrem rozcuchaných vlasů se světlými proužky od slunce. A zazubil se, když Annika udělala několik hvězd. „Někomu se ta jízda líbila.“

„Vedl sis dobře.“ Bran položil Sawyerovi ruku na rameno. „Je to náročné, přesunout šest lidí a všechny další věci přes moře během, inu, několika minut.“

„Bolí mě z toho hlava jako střep.“

„Nejen to.“

Bran zvedl Sawyerovi ruku – tu, kterou chytil Nerezzu za vlající vlasy, než s ní skočil v prostoru i čase. „Ošetříme tě, i všechny ostatní rány, které potřebují ošetřit. Měli bychom odvést Sashu dovnitř. Je trochu otřesená.“

„Jsem v pořádku,“ ohradila se Sasha, ale zůstávala sedět na zemi. „Jenom se mi točí hlava. Prosím, ještě ne,“ dodala rychle a obrátila se k Riley. „Nejdřív se tady musíme zorientovat. Chce běžat,“ vysvětlila ostatním.

„Bude v pohodě. Tady nehrozí žádné nebezpečí.“ Bran pomohl Sashe do stoje. „Okolní lesy patří mně,“ řekl směrem k Riley. „A teď i tobě.“

Vlčice se otočila, rozběhla se a zmizela v hustém podrostu.

„Může zabloudit...“ začala Sasha.

„Je to vlk,“ upozornil ji Doyle. „Nejspíš se tu dokáže zorientovat líp než my. Proměnila se, ale už když jsme odlétali, potřebovala chvíli pro sebe. Dokáže se o sebe postarat, ať už jako žena nebo jako vlk.“

Obrátil se zády k lesu, kde jako dítě běhal, kde lovil a kam chodil, když potřeboval být sám. Kdysi to bývala jeho země a jeho domov – a teď patřila Branovi.

Ano, osud byl skutečně prohnáný a bezcitný.

V domě, který si Bran postavil na divokém pobřeží Clare, Doyle viděl ozvěny svého, v němž jeho rodina žila po řadu generací.

Je to pryč, připomněl si. Už stovky let. Dům i rodina, všechno se obrátilo v prach.

Na jeho místě stálo velkolepé sídlo – nic menšího ani od Brana Killiana neočekával.

Pěkné, pomyslel si Doyle, *s fantaskními prvky, jaké by člověk od čaroděje čekal*. Kamenná budova – některé kameny možná pocházely ze stěn jeho dávného domova – měla tři podlaží a na obou stranách se k nebi tyčila dvojice kulatých věžiček. Uprostřed se rozkládala terasa, z níž musel být úžasný výhled na útesy, moře i souš.

Všechno zjemňovaly – to bylo asi to správné slovo – zahrady jako stvořené pro víly, s divoce a nespoutaně bujnými květinami, jejichž vůně se mísily ve větrném ovzduší.

Doyle na chvíli zavzpomínal na svou matku – pomyslel si, že by se jí to tu moc líbilo.

Pak takové myšlenky odsunul stranou.

„Je to pěkný dům.“

„Je to pěkné místo. A jak jsem řekl Riley, je stejně tak tvůj jako můj. Nebo to tak aspoň беру,“ dodal Bran, když Doyle zavrtěl hlavou.

„Přiletěli jsme společně,“ pokračoval Bran. Vítr mu čechrал vlasy, černé jako noc, které rámovaly obličej s ostře řezanými rysy. „Osud nás nesvedl dohromady bez důvodu. Už jsme bojovali a krváceli bok po boku, a bezpochyby si to zopakujeme. A teď tu stojíme na místě, odkud pocházíš a kde mě cosi ponoukalo k vystavění domu. I tohle mělo nějaký důvod, a my ho využijeme.“

Annika Doylea konejšivě pohladila po paži. Dlouhé černé vlasy měla po přesunu rozčuchané a vypadala velice sexy, i přes modřiny na přitažlivém obličejí. „Je to krásný dům. Cítím moře. Slyším ho.“

„Je o dost níž,“ usmál se na ni Bran. „Ale vsadím se, že si k němu snadno najdeš cestu. Ráno uvidíte víc z toho, co se vám tu nabízí. Teď bude nejlepší, když odnesíme věci dovnitř a trochu se zabydlíme.“

„Souhlasím.“ Sawyer se sklonil a zvedl několik krabic. „Bože, padám hlady.“

„Připravím jídlo!“ Annika ho objala, nadšeně ho políbila a zvedla svoji tašku. „Jsou tu nějaké zásoby, Brane? Jídlo, které bych mohla připravit, zatímco budeš ošetřovat zraněné?“

„Kuchyně je vybavená.“ Bran ukázal k velkým dvoukřídlovým dveřím. „Není zamčeno.“

„Hlavně jestli tu máš pivo.“ Doyle zvedl dvě tašky se zbraněmi – to byla jeho priorita – a vykročil za Annikou a Sawyerem.

„Trápí se,“ řekla Sasha potichu Branovi. „Cítím v něm bolest ze vzpomínek a ztráty.“

„To je mi líto, opravdu. Ale všichni víme, že to má svůj důvod, proč nás pátrání zavedlo právě sem, abychom tu našli poslední hvězdu a všechno to ukončili.“

„Protože všechno má svou cenu.“ Sasha se o něj s povzdychem opřela a zavřela blankytně modré oči, v nichž byly ještě patrné stíny poslední bitvy a přesunu. „Ale Annika má pravdu. Je to krásný dům. Přímá nádherný, Brane. Chci ho namalovat nejmíň desetkrát.“

„Budeš mít dost času, abys ho namalovala třeba stokrát.“ Obrátil ji k sobě. „Řekl jsem, že je Rileyin a Doyleův, stejně jako můj. Je i Anničin a Sawyerův, ale, *fáidh*, hlavně je tvůj, protože ti patří moje srdce. Budeš tu se mnou žít, aspoň část doby, kterou spolu prožijeme?“

„Budu s tebou žít tady i kdekoli jinde. Ale teď bych se chtěla podívat dovnitř, abych zjistila, jestli je tam stejně krásný jako zvenku.“

„Když tu teď jsi i ty, je to opravdový domov.“ Mávl rukou a ve všech oknech i podél zahradních cestiček se rozzářila světla.

„Nádhera,“ vydechla a zvedla zavazadlo s malířskými pomůckami – to bylo nejdůležitější zase pro ni.

Vešli dovnitř, do široké vstupní síně s vysokými stropy a podlahou ze širokých prken, která se jen leskla. Na bytelném stole s nohama ve tvaru draků byly křišťálové koule a vysoká váza s bílými růžemi.

Ze vstupní síně se vcházelo do obývacího pokoje s pohovkami v barvách drahokamů, s dalšími stoly a oslnivými lampami. Druhým mávnutím Bran vyvolal červenozlaté plameny v kamenném krbu, tak velkém, že by se v něm i mohutný Doyle dokázal narovnat a rozpažit.

Doyle vyšel ze zadní části domu, povytáhl obočí a zvedl láhev piva jako v přípitku. „Tomu říkám luxus, brácho.“

„Asi máš pravdu.“

„Přinesu další věci, jestli se zatím mrkneš na Sawyera. Ta hlava ho vážně bolí, vidím to na něm. A má pár ošklivých popálenin. Annika je taky zraněná víc, než dává najevo.“

„Pomoz Sawyerovi a Annice,“ řekla Sasha Branovi. „Já pomůžu Doyleovi.“

„Jsou spolu v kuchyni.“ Doyle se podíval na Sashu. „Můžu to sem nanosit sám. Taký máš pár památek z boje, Bloncko.“

„Nic zásadního. Jsem v pohodě,“ ujistila Brana. „Závrať tentokrát trvala jenom pár minut a zbytek může počkat. Dala bych si sklenku vína, jestli nějaké máš.“

„Mám, samozřejmě. Zajdu se podívat na Sawyera a pak ti pomůžu s tím zbytkem.“

Vyšla ven s Doylem a začala zvedat další tašky, ale pak se zarazila a zadívala se k lesu.

„Přijde, jen co se vyběhá.“ Doyle se napil piva. „Ale ty budeš spokojenější, až budou všechny slepice v kurníku.“

Sasha zvedla ramena a zase je nechala klesnout. „Budu. Máme za sebou... náročný den.“

„To, že jsme našli druhou hvězdu, by ti mělo dělat radost, ne starosti.“

„Před rokem jsem ještě popírala, co jsem. Nevěděla jsem nic o vás ani o bohyních – světla i tmy. Nikdy jsem nikomu neublížila, natož...“

„To, proti čemu jsi bojovala a co jsi zabíjela, nebyly osoby. Byli to tvorové, které stvořila Nerezza, aby jejím jménem ničili.“

„Byli to i lidi, Doyle.“

„Žoldáci, kterým Malmon zaplatil, aby nás zabili, nebo ještě něco horšího. Zapomněla jsi, jak mučili Sawyera a Anniku v té jeskyni?“

„Ne.“ Sasha se otrásla chladem a objala se pažemi. „Na to nikdy nezapomenu. A nikdy nepochopím, jak některé lidské bytosti mohou druhé mučit a zabíjet pro peníze. Proč vůbec zabíjejí nebo umírají kvůli zisku. Ale ona ano. Nerezza to chápe. Zná tenhle druh chamtivosti a slepé touhy po moci. A já zase chápu, že právě proti tomu bojujeme. Malmon se kvůli tomu vzdal všeho. Nerezza ho připravila o duši i zbytky lidskosti a stal se z něj její netvor. To samé by udělala i s námi.“

„Ale neudělá. Neudělá to, protože jí to nedovolíme. Dneska jsme jí ublížili. Dnes večer utrpěla zranění a krvácela. Hledám ty hvězdy i ji samotnou víc roků, než si dokážeš představit. Dostal jsem se na dosah, nebo jsem si to aspoň myslel. Ale na dosah nic neznamená.“

Znovu si dlouze přihnul z láhve. „Nerad se v čemkoliv vymlouvám na osud, ale faktem je, že nás šest má být pohromadě. A že máme najít Hvězdy osudu a zahubit Nerezzu. Jsi citlivější než my ostatní. Vidět a cítit je tvůj dar, a zároveň i prokletí. Ale bez toho daru bychom tu nestáli. Navíc nezaszkodí, že umíš střilet z kuše, jako kdyby ses s ní už narodila.“

„Kdo by si to pomyslel?“ vzdychla. Byla to atraktivní žena s dlouhými plavými vlasy a tmavomodrýma očima. Žena, která během posledních týdnů zesílila – tělesně i duševně. „Vnímám, jak tě bolí srdce. Je mi to líto.“

„Zvládnu to.“

„Vím, žeš měl v osudu, aby ses sem vrátil, znovu chodil po téhle půdě a díval se na zdejší moře. A nejen kvůli pátrání po hvězdách nebo kvůli boji s Nerezzou. Možná – nejsem si tím jistá, ale možná tu najdeš útěchu.“

Doyle potlačil emoce, jak se tomu naučil, aby přežil. „Všechno, co jsem tu měl, je pryč.“

„Přesto,“ nedala se Sasha. „Dnešní návrat je pro tebe těžší a dnešní přesun byl nejtěžší pro Riley.“

„Vzhledem k tomu, že jsme právě odrazili bohyni a její vražedné poskoky, pro nikoho z nás nešlo zrovna o projížďku na kolotoči. No dobře,“ dodal, když se na něj Sasha mlčky zadívala. „Je to pro ni těžké.“

Zasunul prázdnou láhev do kapsy odřeného koženého kabátu a zvedl několik tašek. „Vyběhá to a ráno bude zpátky. Vezmi, co můžeš, a já odnesu zbytek. Oba víme, že víc pomůžeš Branovi s ošetřováním.“

Sasha se nedohadovala a Doyle si všiml, že trochu kulhá. Když tedy uvnitř položil zavazadla na zem, zvedl ji.

„Hej.“

„Je to jednodušší než se hádat. Připadá ti ten dům dost velký?“

Míjeli široké vchody do různých pokojů zařízených v sytých barvách, s planoucími ohni v krbech, s rozzářenými světly a naleštěným dřevem.

„Je nádherný. A obrovský.“

„Vy dva budete muset mít hodně dětí, abyste ho naplnili.“

„Já...“

„Přinutilo tě to k zamyšlení.“

Ještě se nevzpamatovala natolik, aby promluvila, když dorazili do kuchyně. Sawyer, který už nebyl tolik bledý, seděl na židli u dlouhého, břidlicově šedého pultu a Bran mu ošetřoval popáleniny na rukou.

Annika, které se dařilo vypadat skvěle i přes pohmožděniny a tržné rány, s vážným výrazem smažila na obrovské pánvi kuřecí maso. Sasha si všimla, že kuchyně je vybavená profesionálním sporákem se šesti plotýnkami.

„Tak, teď bys měla...“ Sawyer se odmlčel a zasykl, když se Bran dotkl dalšího bolavého místa.

„Vyndám kuře a dám tam zeleninu. To zvládnou,“ přikývla Annika. „Nech Brana pracovat.“

„Pomůžu ti.“ Sasha dloubla Doylea do ramene. „Postav mě.“

Po jejím pokynu se Bran otočil a rychle k ní přistoupil. „Co se děje? Kde je zraněná?“

„Já nejsem...“

„Trochu kulhá. Napadá na pravou nohu.“

„To je jenom...“

„Posaď ji tady, vedle Sawyera.“

„Jenom mě trochu bolí. Věnuj se Sawyerovi. Já pomůžu Annice a...“

„Já to zvládnou!“ Annika podrážděně přendala kuře na talíř. „Ráda se učím. I dnes jsem se něco naučila. Vařím kuře na česneku a oleji s bylinkami. Vařím zeleninu. Připravím rýži.“

„Naštvala jsi mořskou pannu,“ poznamenal Doyle a posadil Sashu na židli. „Voní to dobře, Krásko.“

„Děkuji. Sasho, ty můžeš ošetřit Branova zranění, zatímco on ošetří tvoje a Sawyerova. Pak může ošetřit mě. A najíme se, protože Sawyer potřebuje jíst. Je zraněný a zesláblý od toho, jak...“

Oči se jí zalily slzami, až připomínaly lesklé zelené tůně. Annika se rychle otočila zpátky k plotně.

„Anni, neplač. Jsem v pořádku.“

Když po jeho slovech jen zavrtěla hlavou, Sawyer se začal zvedat, ale Doyle ho jednoduše přidržel na židli.

„Já se o to postarám.“

Přešel po dřevěné podlaze a pohladil Anniku po rozčuchaných vlasech.

Otočila se a padla mu do náruče. „Věřila jsem. Věřila, ale hrozně jsem se bála. Bála jsem se, že ho Nerezza dostane.“

„Nedostala ho. Na to je náš ostrostřelec moc mazaný. Vzal ji na projíždku, a teď jsme všichni tady.“

„Tolik ho miluju.“ S povzdychem opřela hlavu Doyleovi o prsa a zadívala se Sawyerovi do očí. „Tolik ho miluju.“

„Díky tomu jsme tady,“ řekl Sawyer. „Taky jsem věřil.“

„Bude potřebovat trochu času, aby se zahojil,“ oznámil Bran. „Jídlo a spánek.“

„A pivo,“ doplnil Sawyer.

„To je samozřejmost. Teď ty.“ Bran se otočil k Sashe.

„Nikde nevidím sklenici vína.“

„Obstarám ji.“ Doyle políbil Anniku na čelo a otočil ji zpátky k plotně. „Vař.“

„Budu vařit. Bude to moc dobré.“

Zatímco Doyle naléval víno, Bran Sashe vyhrnul nohavici a pronesl sérii kleteb, když uviděl ošklivý drápanec, který se jí táhl po celém lýtku. „Boule a odřeniny, ano?“

„Vážně jsem nevěděla, jak to vypadá.“ Přijala od Doylea sklenku s vínem a rychle se napila. „Když to teď vím, bolí to mnohem víc.“

Bran jí vzal sklenku z ruky a přidal do ní pár kapek z lahvičky, kterou vytáhl ze své kožené čarodějnické brašny.

„Pomalu upíjej a pomalu dýchej,“ řekl jí. „Čištění rány bude štípat.“

Sasha se pomalu napila i nadechla, a když ucítila štípnutí – jako od deseti rozzlobených vos –, chytila se Doylea za ruku.

„Omlouvám se. *A ghrá*. Je mi to líto. Ještě minutku vydrž. Máš v té ráně infekci.“

„Je v pohodě. Jsi v pohodě.“ Doyle ji jemně přiměl, aby se mu dívala do očí, a Sawyer ji hladil po zádech. „Máš tu zatračeně skvělou kuchyni, Bloncko. Člověk, který umí vařit jako ty, by měl dělat přemety.“

„Ano. Líbí se mi – bože – líbí se mi ty skříňky. Nejen to, že jich je tolik, ale taky ta dvířka z olovnatého skla. A okna. Musí tu být báječné světlo.“

„Potřebuje vypít víc,“ procedil Bran mezi sevřenými zuby. „Sawyere.“

„Vypij to.“ Sawyer jí přidržel sklenku u úst. „Uspořádáme kuchařskou soutěž, ty a já – a Anni,“ dodal.

„Přijímám výzvu.“ Sasha dlouze, rozdechvěle vydechla. „Díkybohu,“ zašeptala, když jí Bran potřel ránu chladivou a hojivou masťou.

„Držela ses dobře.“ Doyle ji poklepal po rameni.

„Jsi na řadě,“ řekla Sasha Branovi.

„Dopřej si minutku – a mně taky.“ Bran si sedl vedle ní. „Postaráme se jeden o druhého, a až budeme hotoví a po jídle, dovedu si představit, že nám Sawyer má co vyprávět.“

„To si pište,“ přikývl Sawyer. „Je to bomba.“

V kuchyni stál dlouhý stůl, vzadu s lavicemi, vepředu se židlemi u širokého oblouku skleněné desky. Usadili se k Anničině jídlu doplněnému o bochník tmavého chleba a čerstvé máslo, o pivo a víno. A Sawyer začal vyprávět.

„Když jsem vyletěl nahoru – mimochodem, moc pěkně jsi mě vysadil,“ poznamenal směrem k Branovi, „měla co dělat s kočírováním toho trojhlavého psa, na kterém seděla.“

„Toho, kterého jsi střelil do všech tří hlav,“ přikývla Sasha.

„Tři zásahy ze tří ran.“ Sawyer naznačil prsty pistoli. „Prásk. A soustředila se na Brana.“

„Kdyby vyřídila čaroděje, přišli bychom o kouzla.“ Doyle si nabral do pusy velké sousto kuřete. „Není to dobré, Anniko.“

„Ach!“

„Je to přímo vynikající.“

Annika se zasmála a šťastně se zavrtěla na lavici, když si Doyle ještě přidal. Potom položila hlavu Sawyerovi na rameno. „Byl jsi moc statečný.“

„Podstatné je na to nemyslet. Takže, zaměřovala se na vás a snažila se zkrotit toho psa. Vůbec si nevšimla, jak se k ní blížím.“

Sklopil oči a zahýbal prsty na rukou – už je měl víceméně zahojené. „Chytil jsem tu mrchu za vlasy – lítaly všude kolem mě, takže byly snadno po ruce. Teprve tehdy si mě všimla, a páni, vyděsilo ji to. Jasně jsem to viděl – a to bychom si měli zapamatovat. Překvapil jsem ji a viděl jsem u ní strach. Netrvalo to dlouho, ale byl tam.“

„Už na Korfu jsme ji zranili,“ přikývl Bran. V temných očích se mu zablyšklo. „Odrazili jsme ji, získali jsme Hvězdu ohně, a ještě jsme ji zranili. Měla dobrý důvod k tomu, aby se bála.“

„Tentokrát měla zbroj, takže není pitomá. A umí dát sakra velkou ránu. Ty máš svoje blesky,“ obrátil se k Branovi, „a ona zase svoje.“ Promnul si hrud – očividně vzpomínal na žhavý zásah. „Nedalo se dělat nic jiného, než se jí držet. Myslela si, že mě dostala, a musím přiznat, že zhruba minutu jsem se bál, že to tak opravdu je. Jenže už jsem zahájil přesun. A přesuny

jsou moje specialita. Vím, jak se s nimi vypořádat, zatímco ona ne. Nebyla tak rychlá ani tvrdá. Začala se měnit.“

„Měnit?“ pobídla ho Sasha.

„Držel jsem ji za vlasy. Za všechny ty poletující černé vlasy. Během přesunu z nich začala vyprchávat barva. A její obličej si zahrál na Dorianu Graye.“

„Zestárla.“

Sawyer se podíval na Sashu a přikývl. „Naskákaly jí roky. Vteřinu jsem si myslel, že se mi to jenom zdá, koneckonců oči mě pálily z větru a světla, ale na obličejích se jí vyrýsovaly vrásky – stárla mi přímo před očima. Stárla a zásahy jejích blesků jsem sotva cítil. Zeslábla a já jsem ji pustil. Málem mě stáhla s sebou – tolik síly v ní přece jen zbývalo. Ale odtrhl jsem se od ní, a ona se zřítíla. Nevím kam, ale spadla. Nemohl jsem ji zaměřit, protože už jsem tou dobou byl skoro grogy. A potřeboval jsem se vrátit.“

Otočil hlavu a políbil Anniku. „Hodně jsem se potřeboval vrátit.“

Sasha ho chytila za loket. „Mohlo ji to zabít?“

„Nevím, ale zranil jsem ji, a ten pád by taky nezůstal bez následků.“

„Podle legendy ji zahubí meč.“ Bran pokrčil rameny. „Ale legendy se někdy mýlí. V každém případě, navzdory utrpeným škrábancům a boulím,“ významně loupil očima po Sashe, „jsme ji zranili víc než ona nás. Jestli žije, nějakou dobu potrvá, než se zotaví, a to nám dává výhodu.“

„Navíc víme, že se bojí,“ ozval se Doyle, „a její strach je další zbraň, kterou proti ní můžeme použít. Tohle všechno nicméně neskončí, dokud nezískáme poslední hvězdu.“

„Budeme hledat a taky ji najdeme.“ Bran se sebejistě opřel v židli. „Koneckonců, pátrání nás zavedlo sem.“

„Věřím, že ji najdeme – Ledovou hvězdu,“ řekla Annika. „Našli jsme i ostatní. Ale když jsme teď tak blízko cíle, nechápu, co musíme udělat, až je budeme mít všechny.“

„Vydát se tam, kam nás zavedou.“ Bran se podíval na Sashu, která si hned nalila další víno.

„Hlavně nebýt pod tlakem,“ zahučela.

„Jde o víru,“ opravil ji Bran. „O nic jiného. Ale pro dnešek jsme všichni tady, v bezpečí a měli jsme výbornou večeři.“

Annika se potěšeně usmála. „Udělal jsem dost i pro Riley, jestli bude příliš hladová, než aby čekala na snídani. Kéž by se už vrátila.“

„Vrátí se, a brzy.“

„Cítím ji,“ oznámila Sasha. „Teď už ji cítím. Není daleko, ale ještě se nechce vracet.“

„Takže jsme opravdu všichni v bezpečí, jak jsem říkal,“ zopakoval Bran. „A ačkoliv Sawyer už vypadá líp, potřebuje si odpočinout. Ukážu vám ložnice a můžete si vybrat, které vám budou vyhovovat.“

Doyleovi nezáleželo na tom, kde bude spát, a tak si náhodně zvolil jeden pokoj – radši s výhledem na moře než na les. Postel se zdobnými sloupky sice vypadala královsky, ale Doyle ještě nebyl připravený ulehnout.

Otevřel dveře, které vedly na širokou kamennou terasu, jež se táhla po přímořské straně domu. Do pokoje vnikl vlhký vzduch spolu s burácením a hukotem příboje, jenž přehlušoval jeho vlastní myšlenky.

Očekával, že mu sny zaplaví dávné vzpomínky, a tak si připjal meč a vyšel do noci.

Bez ohledu na to, nakolik byli v bezpečí – a on věřil, že momentálně jsou –, nevyplácelo se vynechávat hlídky a zapomínat na obezřetnost.

Bran si postavil sídlo přesně na místě, kde stával Doyleův dům – byť Branův byl nejmíň pětikrát větší. Doyle nemohl tuto skutečnost přehlížet a předstírat, že k tomu došlo náhodou.

Dům stál na skále, na níž se táhla kamenná zídka. Doyle si obešel zahradu, ve které se ze záhonů v blízkosti kuchyně šířila vůně rozmarýnu, levandule a šalvěje.

Zastavil se nad srázem. Vítr mu čechl vlasy a chladil ho na obličeji, zatímco jeho bystré zelené oči obhlížely neklidné

moře i mlžnou oblohu s bílým úplňkem, který se chvílemi schovával za šedé prsty oblaků.

Dnes v noci nepřijde žádný útok, z moře ani z oblohy. Pokud se ale potvrdí Sashina vidění – a dosud se splnila všechna –, najdou poslední hvězdu právě zde, na jeho rodném ostrově. Najdou ji a naleznou i způsob, jak zahubit Nerezzu.

Jeho stovky let trvající úkol bude završen.

Co pak?

Co pak? pomyslel si znovu, zatímco začal automaticky obcházet dům.

Připojit se k jiné armádě? Bojovat v další válce? Ne, už žádné války, rozhodl se za chůze. Krve a smrti měl plné zuby. Jakkoliv byl po třech staletích unavený životem, ještě víc ho unavovalo být svědkem smrti.

Mohl dělat, cokoli chtěl – kdyby tušil, co vlastně chce. Najít si nějaké místo a na čas se usadit? Postavit si vlastní dům? Měl pro takové účely našetřené peníze. Člověku, který žil tak dlouho jako on a přitom by neměl peníze, by musel chybět mozek.

Ale usadit se? Proč? Přesouval se z místa na místo tak dlouho, že si sotva dokázal představit, jak někde zapouští kořeny. Nejspíš by mohl cestovat, ačkoliv cestování už si užil tolik jako nikdo jiný.

A proč o tom teď vůbec uvažuje? Jeho povinnost, jeho mise, jeho úkol ještě nebyl splněný. Lepší bylo přemýšlet nad příštím krokem, a zbytek nechat prozatím plavat.

Vynořil se na přední straně budovy a zvedl hlavu. Viděl pořádný, pevný dům, který postavili jeho předkové. Viděl, jak ho Bran využil a s respektem k němu přidal nové prvky, jimiž ho přetvořil ve vlastní sídlo.

Na chvíli uslyšel dávno zmlklé hlasy. Matčin, otcův, hlasy bratrů i sester. Ti všichni pracovali na zdejší půdě, utvářeli tu svoje životy a dávali do nich srdce.

Zestárli, onemocněli, zemřeli. Zbýval už jen on.

A to ho trápilo víc, než dokázal vyjádřit.

„Blbost,“ zabručel a odvrátil se.

Pozorovala ho vlčice, očima, v nichž se odrážel svit měsíce. Riley nehybně stála na kraji lesa – krásná a divoká.

Spustil ruku, kterou instinktivně sáhl po meči v pouzdru na zádech, a zadíval se na ni.

„Tak jsi zpátky. Sasha a Annika si dělaly starosti. Rozumíš mi víc než dobře,“ dodal, když se vlčice pořád ani nepohnula. „Jestli tě to zajímá, Sawyer se zotavuje a odpočívá. Sasha má vážnější zranění, než jsme si mysleli. Á, to tě zaujalo,“ řekl, když k němu vlčice popoběhla. „I ona odpočívá a Bran se o ni postaral. Je v pořádku,“ doplnil. „Jeden z těch parchantů ji drápl do nohy a do rány se dostala infekce, než ji Bran stačil ošetřit. Ale teď už je v pořádku.“

Sledoval, jak vlčice zaklání hlavu a zlatohnědýma očima si prohlíží dům. „Je tam fůra pokojů a postele by nám stačily, i kdyby nás bylo dvakrát tolik. Asi chceš jít dovnitř a podívat se sama.“

Vlčice jednoduše přešla k velkým vchodovým dveřím a čekala.

„Tak dobře.“ Doyle otevřel.

Rileyiny věci ležely ve vstupní síni na úhledné hromádce.

„Neodnosili jsme je nahoru, protože ti nikdo nechtěl vybírat pokoj. Zbývá jich dost, aby sis vybrala sama.“

Vlčice vykročila ke schodům – na okamžik se zastavila, aby prozkoumala obývací s planoucím ohněm v krbu – a ohlédla se.

„Nejspíš chceš, abych ti vytahal všechny ty zatracené krámy nahoru, co?“

Vlčice mu bez mrkání oplácela pohled.

„Takže je ze mě nosič,“ zabručel Doyle a zvedl její vak. „Zbytek si můžeš odnést zítra sama.“ Začal stoupat po schodech a vlčice s ním držela krok. „Bran a Sasha jsou támhle, v té kulaté věži. Sawyer a Annika v prvních dveřích odtud, směrem k moři.“

Ukázal na druhou stranu. „Já bydlím támhle, taky směrem k moři.“

Vlčice se prošla po chodbě směrem k Doyleově pokoji, zastavila se v prvních dveřích, přesunula se k dalším, dalším a zase

dalším, otočila se a vešla do pokoje s výhledem na les, postelí s nebesy, dlouhým stolem a krbem lemovaným malachitem.

Doyle položil její vak na zem a obrátil se k odchodu.

Riley nicméně přešla ke krbu, podívala se na Doylea a znovu na krb.

„Co je? To ti mám ještě rozdělat oheň? Kristepane.“

S brčením vzal z měděného kbelíku rašelinové cihly a naskládal je na rošt, jako to dělával v dětství.

Bylo to docela jednoduché, trvalo to jen chvíli, a pokud ho ta vůně brala za srdce, nevšímal si toho.

„Tak, jestli to bude všechno...“

Přešla ke dveřím, které vedly na balkon.

„Ty chceš zase ven? Panebože. Nejsou tu schody.“ Otevřel jí dveře. „Takže jestli chceš dolů, budeš muset skočit.“

Riley jen nabrala vzduch do nozder, vrátila se ke krbu a posadila se.

„Takže otevřené dveře.“ Jelikož se ve svém pokoji zachoval stejně, nemohl jí to vyčítat. „Jestli chceš ještě něco, budeš muset počkat do rána a postarat se o to sama.“

Zastavil se u dveří. „Annika navařila dost jídla, kdyby sis ráno chtěla dát.“

Nebyl si jistý, jestli Riley chce, aby za sebou zavřel dveře, a tak je nechal otevřené. Když došel ke svému pokoji, uslyšel za sebou klapnutí.

Sasha může být klidná, pomyslel si. Všechny slepice jsou v kurníku.

2. kapitola

Riley za rozbřesku probudilo hryzáni hladu a zima. Z rašelin v krbu zbývaly jen řeřavé uhlíky a na balkon za otevřenými dveřmi dopadal déšť.

Ležela na zemi před skomírajícím ohněm, nahá a dezorientovaná. Jen zřídka kdy zaspala proměnu – na to byla příliš bolestná. A při těch vzácných příležitostech, kdy se jí to povedlo, to bylo z naprostého vyčerpání.

Po tvrdém boji následovaném přesunem s pomocí Sawyera kouzelného kompasu samozřejmě musela být vyčerpaná.

Ztuhlá a rozechvělá se zvedla na nohy, prohrábla si krátké střapaté vlasy hnědé barvy a rozhlédla se. Její mozek, rozum i instinkty fungovaly ve vlčí formě dokonale – v noci si tenhle pokoj nevybrala jen kvůli velké, dokonalé posteli, ale taky kvůli stolu.

Bude potřebovat kvalitní prostor ke studiu literatury.

Ale to až později. Teď potřebovala oblečení, a bože, hlavně něco sníst. Nejen proto, že se od západu do východu slunce postila – šlo o neporušitelné pravidlo její smečky –, ale i kvůli obrovskému množství energie, které se spalovalo proměnou. Z ženy na vlčici, z vlčice na ženu.

Připadala si zesláblá a roztřesená. Byla ráda, že jí Doyle, byť neochotně, vynesl nahoru vak s věcmi. Prohrábla se jím, oblékla si první kalhotky, které jí přišly pod ruku, natáhla si staré hnědé kalhoty, vybledlé bavlněné tričko s oxfordským logem a teplé, tlusté ponožky, které jí před časem upletla k narozeninám jedna teta.

Toužila po sprše, po horké a nekonečně dlouhé sprše, ale jídlo potřebovala naléhavěji.

Potichu vyšla z pokoje, rozhlédla se po chodbě a zamyslela se. Kuchyni dosud neviděla a nevěděla přesně, kde ji najde, ale sestoupila ze schodů.

Pomyslela si, že si Bran ten velký dům na irském pobřeží zařídil opravdu dobře. Nešlo jen o rozměry sídla – ačkoliv byly skutečně působivé –, ale taky o styl a kvalitu odvedené práce. A důmyslné, mystické prvky coby odkazy na jeho čarodějné dědictví.

V dekoracích se objevovaly keltské uzly, stejně jako draci a sexy víly. Viděla kolem sebe výrazné, syté barvy a dřevěné vybavení. Podmanivé obrazy – které jí připomněly, že se potřebuje podívat zejména na dva konkrétní.

Dva Sashiny obrazy, do nichž Bran s pomocí magie ukryl nalezené hvězdy. Nepochybovala, že jsou v nich v bezpečí, ale chtěla je vidět na vlastní oči.

S dlaní na prázdném břichu procházela domem. Připadalo jí nejpravděpodobnější, že kuchyni najde v zadní části domu, a tak v šeru deštivého úsvitu zamířila právě tam.

Minula pracovnu zařízenou v pánském stylu – spousta kůže v čokoládových odstínech, tmavě zelené stěny, velký nádherný stůl. Další překvapení pro ni představovaly starý klavír, violoncello – vždycky se na něj chtěla naučit hrát –, sbírka irských bubnů z kozí kůže, flétny a housle. Prostorný, ale útulný obývací, překrásná knihovna, která ji málem přiměla odsunout jídlo na později.

Průchody mezi místnostmi tvořily široké oblouky, všude se leskly dřevěné podlahy a ve všech místnostech byly krby připravené šířit teplo a světlo.

Kolik místností ten chlap potřebuje? napadlo ji. A konečně našla kuchyni.

Nejen kuchyni s veškerým luxusním vybavením, ale zároveň společenskou místnost s dalšími koženými pohovkami a křesly a s absurdně velkou nástěnnou obrazovkou. Na druhé straně kuchyně se nacházel herní kout s kulečnickovým stolem, barovým pultem, který jistě pocházel z nějaké rázovité staré

hospůdky, a dvěma staromódními pinballovými stoly, které ji opět málem přiměly pozapomenout na hlad.

V téhle jediné obrovské místnosti by mohla prožít celý zbytek života. Obzvlášť s těmi širokými prosklenými dveřmi, za nimiž bylo vidět zasmušilou oblohu a nevlídné moře.

„Máte vkus, pane Ire,“ zahučela a vrhla se na ovoce umělecky vyskládané na široké míse z naleštěného dřeva. Po prvním zakousnutí do broskve div nezasténala blahem a prudce otevřela oboje dveře lednice.

Zasvítily jí oči.

Odkryla nádobu se zbytky od večere, našla si vidličku a zhltna Anničino kuře s rýží jen tak zastudena. Nakonec ho spláchla kolou – radostí nad přísunem bílkovin a kofeinu se jí div nezatočila hlava.

O něco klidněji prostudovala kávovar na kuchyňském pultu a usoudila, že ho zvládne spustit. Zatímco se vařila káva, uslyšela za sebou kroky. Snažila se potlačit nechut, která se v ní zvedla, bože, tolik by se jí hodila další hodina ticha a samoty.

Když však do kuchyně vešla Sasha a Riley spatřila v jejích očích úlevu, zastyděla se za svoje chvilkové podráždění.

„Potřebuju kafe,“ broukla.

„Já taky. Jak ti je?“

Riley pokrčila rameny a ze skříňky s prosklenými dvířky vzala hrnky. „Dobře. Dojedly jsem zbytky od večere, takže jsem v pohodě.“

A když ji Sasha zezadu objala, Riley se zastyděla ještě víc. „Musela jsem to vyběhat.“

„Já vím, já vím. Cítila jsem, jak ses vrátila, takže je všechno, jak má být. Ještě jsi hladová?“

„Prozatím mám dost, díky. Jak je tobě? Taky se s tebou nemazlili.“

„Bran se o mě postaral. Nejhuř to schytl Sawyer.“

„Jo. Jo, já vím. Ale je v pořádku?“

„Všichni jsme v pořádku. Doufám, že bude ještě pár hodin spát – a myslela jsem, že ty taky.“

„Později si nejspíš půjdu lehnout. Potřebovala jsem hlavně doplnit palivo.“ Riley se opřela o pult a usmála se. „Tomu říkám dům.“

„Je úžasný, vid’?“ Sasha s kávou v ruce přešla po kuchyni. „Ještě jsem neviděla ani polovinu – a chci si ho obhlédnout i zvenku, i když prší. Ale je skvělý. A spala jsem ve věži s kouzelníkem. Co může být úžasnějšího?“

„Spala, nebo měla sex?“

Sasha si zvedla hrnek ke rtům a zajiskřilo jí v očích. „Zvládli jsme oboje.“

„Já věděla, že se budeš chtít pochlubit.“ Riley se přesunula k proskleným dveřím a vyhlédla do deště a na šedivé moře. „Mohla by být někde tady. Ve vodě nebo pod vodou, jako ty druhé dvě. Jsme na dalším ostrově, takže to má logiku. Zkusím obstarat loď.“

Sasha se k ní připojila. „Díky, že se neptáš, ale stejně ti odpovím. Nevím. Ještě jsem nic necítila.“

„Právě jsme dorazili. Měli bychom mít trochu času, abychom se tu zařídili, než se na nás znovu vrhne Nerezza.“

„Sawyer říkal, že se do něj během přesunu tvrdě obula – a bylo to na něm vidět. Taky ale tvrdil, že zeslábla a zestárla, než ji pustil.“

Riley přikývla a napila se kávy. „To by odpovídalo. Když jsme jí nakopali zadek na Korfu, udělaly se jí vrásky na obličejí a zbělel jí pramen vlasů. Možná teď budeme bojovat se starou babiznou, která se sotva zmůže na obyčejnou facku. Ale ne,“ dodala rychle, „doopravdy tomu nevěřím.“

„Máme dvě hvězdy a dvakrát jsme ji porazili. Najdeme i třetí.“

„Optimismus je prima věc.“

Sasha se podívala na Riley. „Ty nejsi optimistka?“

„Neodmítám pozitivní přístup. Je to dobrý nástroj – pokud ho dokážeš něčím podepřít.“ Riley ukázala kolem sebe. „Máme tady prostor k tréninku. Větší je vpředu, směrem k lesu, ale i vzadu. Mohli bychom vytvořit slušnou střelnici. Pak je tu les. Podle toho, co jsem v noci proběhla, má rozlohu nejmín pět

nebo šest akrů. Je klidný, soukromý. Jsme v Irsku, takže nejspíš budeme muset často trénovat v dešti.“

Když Sasha neodpovídala, Riley po ní střelila pohledem. „Právě jsme dorazili. Všichni si potřebujeme vydechnout. Jsem nabuzená,“ připustila po chvíli. „Velká, krvavá bitva, úplněk, přesun.“

„Bylo to jiné, cestovat ve vlčí podobě?“

„Svým způsobem taky vzrušující a divné, přinejmenším zpočátku, protože jsem se za letu hojila a nemohla jsem se pořádně soustředit. Přistání bylo rychlé a tvrdé. Vyrázilo mi dech.“

„Mně taky.“

„Pak jsem si musela zaběhat. Většinou jsem ráda, když znám okolí ještě před úplňkem, abych posoudila, kde se můžu bezpečně proběhnout. Ale musela jsem spálit energii. Naštěstí, jak jsem říkala, tu jsou akry soukromého lesa. Ulovila jsi pořádně velkou kouzelnou rybu, Sasho.“

„Pomáhala jsi mi v tom.“

„Já? Nevzpomínám si, že bych ti rozhazovala nějaké sítě.“

„Byla jsi moje kamarádka. První kamarádka ze všech, která věděla, kdo jsem, co umím, a přesto mě přijímala. Radila jsi mi, poslouchala jsi mě, zajímala ses o mě. A to všechno mi pomohlo, abych byla dostatečně chytrá a silná a, inu, rozhodla ty sítě sama.“

„Páni, tak to jsi tedy moje dlužnice.“

Sasha se zasmála a jednou rukou Riley objala. „To jsem. Částečně ti to splatím snídaní. Jelikož jsme v Irsku, udělám Branovu specialitu: irskou snídani se vším všudy.“

„To si dám líbit. Nejdřív se chci ale osprchovat. Po té bitvě už jsem to nestihla.“

„Nemusíš pospíchat. Já se zatím projdu kolem domu. V noci jsem neměla čas si to tu pořádně prohlédnout.“

„Hraje Bran na piano?“

„Nevím. Proč?“

„Má tu krásný kousek. Vídeňské křídlo z poloviny devatenáctého století.“

„Copak víš všechno?“

„Víceméně. Kromě toho tady má cello, housle, violy, flétny a výjimečnou sbírku irských bubnů z kozí kůže. Na něco z toho musí umět.“

„Nikdy na to nepřišla řeč, takže se ho budu muset zeptat. Ty na něco hraješ?“

„Jasně, na piano, ačkoliv už to je nějaká doba. A má tady vážně špičkovou hernu. A knihovnu velkou jako menší katedrála.“

„Viděla jsi z domu víc než já.“

„Neměla jsem sex.“

„To je fakt.“

Sasha se otočila ke dveřím, v nichž se právě objevila Annika s rozpuštěnými vlasy, ve splývavých šatech a bosa.

„Riley!“ Annika k ní přiběhla, jako kdyby se neviděly roky, a objala ji.

„Jo, taky ti přeju dobré ráno.“

„Měli jsme obavy. Doyle nám to rozmlouval, protože se prý vrátíš. Ale stejně jsme si dělali starosti. A teď jsi tady! Dobré ráno.“

„Jak můžeš hned po ránu vypadat takhle? A bez kafe?“

„Kafe nemám ráda. Ale rána ano. Sawyer bude ještě chvíli odpočívat, ale cítí se mnohem líp. Byl dost odpočatý na spojení a já byla velice jemná.“

„Sex.“ Riley zavrtěla hlavou. „Vždycky jde hlavně o sex. Pověz mi víc – ne, napřed se musím osprchovat.“

„Někdy jsem ráda nad ním – nahoře,“ opravila se Annika. „Když to má být jemné a pomalé. Pak můžu mít mnoho orgasmů.“

„Jasně.“ Riley vydechla. „Možná budu potřebovat delší sprchu, než jsem si původně plánovala.“

Když se Sasha zasmála a Riley odběhla, Annika se jen zmateně usmála. „Nerozumím. Potřebuje se víc očistit?“

„Ne, tím chtěla říct... Vysvětlím ti to, ale budu potřebovat další kafe.“

Druhou nejlepší věcí po horké sprše bylo horké jídlo. Když Sasha – s Anničinou pomocí – připravila snídani, všichni se shromáždili v kuchyni.

Riley už cestou ze schodů cítila vůni – slanina! – a slyšela hlasy.

„Mám tady auto,“ říkal právě Bran. „Vejdeme se do něj všichni, ale nijak zvlášť pohodlně.“

„Já mám motorku,“ ozval se Doyle. „A uvezu jednoho spolujezdce.“

„To by šlo. Můžu sehnat dodávku, abychom ji měli jako zálohu pro případ, že budeme chtít nebo potřebovat vyrazit v jednom autě. Á, tady ji máme,“ dodal Bran, když do kuchyně vešla Riley. „Sasha říkala, že jsi zahojená a odpočatá. A našla jsi ložnici, která ti vyhovuje?“

„Jo, díky. Vybrala jsem si pokoj s velkým stolem, směrem k lesu. Je to pořádný barák, pane Ire,“ dodala, když si nalila další kávu.

„To je. Říkal jsem si, proč se držet při zdi? A když sem přijede moje rodina, docela rychle se to tu zaplní. Až se najíme, všechny vás tu provedu.“

„Jídlo zní dobře.“ Sawyer vytáhl z trouby podnos s vejci a smaženými brambory a nechal na někom jiném, aby vzal mísu s masem a hromadu topinek.

Na stole u deštěm zalitého okna se skvělo Anničino vlastnoruční dílo v podobě ubrousků vytvarovaných jako srdce a vřavamu postaveného z dřevěných špejlí, ozdobeného kvítky a jediným poupětem bílé růže nahoře. Čajové svíčky vytvářely další srdce, vyplněné růžovými plátky.

Bran lusknutím prstů zapálil svíčky a Annika zatleskala.

„Tvoje zahrada je v dešti krásná,“ řekla Branovi. „Kdybych žila v takovém hradě u moře, asi bych z něj nikdy nechtěla odjet.“

„Líbí se mi vědomí, že se do něj můžu kdykoliv vrátit.“

„Annika má ráda i déšť.“ Sawyer si naložil na talíř hromadu jídla. „Já musím přiznat, že mi bude chybět středomořské slunce.“